

Jakub Czopek

Skargi na nadawców telewizyjnych do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z lat 2005–2009

Polityka i Społeczeństwo nr 9, 58-67

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Jakub Czopek

**SKARGI NA NADAWCÓW TELEWIZYJNYCH
DO KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI
Z LAT 2005–2009**

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji (KRRiT), zgodnie z art. 5 ustawy o radiofonii i telewizji z 1992 r., jest organem państwowym właściwym w sprawach radiofonii i telewizji. Konstytucja RP z 1997 r. jako jej główne obowiązki wymienia stanie na straży wolności słowa, prawa do informacji oraz interesu publicznego w radiofonii i telewizji. Wśród zadań wymienionych we wspomnianej ustawie pojawia się m.in. kontrola działalności nadawców. Media publiczne sprawdzane są pod kątem realizacji szczególnych zadań i powinności określonych w art. 21 (misja mediów publicznych), 24 (możliwość rozpowszechniania audycji wyborczych przez podmioty uczestniczące w wyborach przeprowadzanych na terytorium Polski) i 25 (tworzenie audycji oświatowych i skierowanych do odbiorców poza granicami kraju) ustawy o radiofonii i telewizji. Celem kontroli nadawców koncesjonowanych jest natomiast sprawdzenie, czy i w jakim stopniu wywiązują się z wypełniania obowiązków programowych określonych w koncesji. KRRiT kontroluje także realizację wymagań ustawowych obowiązujących zarówno nadawców publicznych, jak i koncesjonowanych, m.in. procentowego udziału różnego rodzaju programów w kwartalnym czasie nadawania, przestrzegania przepisów dotyczących ochrony widzów małoletnich, zakazu propagowania w audycjach i innych przekazach działań sprzecznych z prawem i z polską racją stanu oraz postaw i poglądów sprzecznych z moralnością i dobrem społecznym, w szczególności treści dyskryminujących ze względu na rasę, płeć lub narodowość, obowiązku szanowania przekonań religijnych odbiorców, a zwłaszcza chrześcijańskiego systemu wartości, zakazu sprzyjania zachowaniom zagrażającym zdrowiu lub bezpieczeństwu oraz zachowaniom zagrażającym środowisku naturalnemu. Stałymi narzędziami tej kontroli są

przede wszystkim monitoring mediów oraz sprawozdania nadawców z rocznej działalności. Oczywisty jednak jest fakt, że w obliczu rosnącej w ostatnich latach liczby prywatnych stacji radiowych i telewizyjnych oraz pojawiających się polskojęzycznych wersji zagranicznych kanałów telewizyjnych możliwości kontrolne KRRiT stają się coraz bardziej ograniczone. Tym samym rośnie rola przysyłanych do KRRiT skarg na działalność nadawców, które mogą pełnić uzupełniającą rolę w procesie kontroli treści emitowanych przez stacje telewizyjne i radiowe.

W przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy przez nadawców KRRiT korzysta z przysługujących jej środków prawnych, takich jak zwrócenie uwagi na błędy i upomnienie nadawcy wraz z wezwaniem do zaniechania w przyszłości działań naruszających przepisy oraz zastosowanie przepisów o odpowiedzialności prawnej nadawców i nałożenie kary finansowej (DzU 1993 nr 7, poz. 34, art. 10 ust. 3, art. 52–56).

Głównym źródłem informacji wykorzystanych przy opracowywaniu niniejszego artykułu były sprawozdania KRRiT. Porównanie danych tam zawartych nastęrcza pewnych trudności. Dokumenty te nie mają ustalonej formy, co roku więc sprawozdanie ma inny kształt. Różnice to m.in. układ tematów w sprawozdaniu. Ponadto, jeżeli chodzi o rozdziały dotyczące skarg, nierzadko autorzy przyjmują różne kryteria przy tworzeniu opisujących je zestawień. Z tego powodu konieczne było opracowanie pewnych zbiorczych kategorii analizy, które spełniałyby sprawozdania ze wszystkich badanych lat.

Ogólna liczba skarg

Tabela 1. Liczba skarg w poszczególnych latach

	2005	2006	2007	2008	2009
Liczba skarg	1144	1388	999	1132	1591
Liczba osób podpisanych pod skargami	3811	5352	1970	12 163	8408
Średnia liczba osób przypadających na jedną skargę	3,33	3,85	1,97	10,74	5,28

Źródło: opracowanie własne (na podstawie sprawozdań KRRiT).

W okresie będącym przedmiotem analizy zaobserwować można w miarę stały, z niewielkimi odchyleniami, wzrost liczby skarg napływających do KRRiT. O ile niewielki spadek w 2007 r. trudno wytłuma-

czyć, to już nagły wzrost w 2008 r. ma konkretne przesłanki. Wtedy to jeden z protestów został podpisany przez 10 453 osoby. Dotyczył głośnej sprawy programu stacji TVN „Kuba Wojewódzki”, wyemitowanego 25 marca, w którym zaproszeni goście wkładali miniaturowe polskie flagi w psie odchody.

Wzrastająca liczba skarg, jak i podpisujących je osób (dla porównania w 2002 r. wpłynęło 367 pism podpisanych przez 607 osób) świadczyć może o dwóch sprawach. Po pierwsze, telewizja, razem z innymi mediami, coraz bardziej wkracza w nasze życie. Od lat 60. XX w. malał czas poświęcany pracy (wg długoterminowych badań K. Berga i Ch.M. Ridder: w 1964 r. – 7 godz. 54 min, w 2000 r. – 5 godz. 29 min), a rósł czas przeznaczony na wypoczynek i korzystanie z mediów (1964 – 3 godz. 8 min, 2000 – 6 godz. 58 min) (Michalczyk 2008: 321–322). Podobne zjawisko nie ominęło Polski. Podczas gdy w 2006 r. statystyczny Polak spędzał przed telewizorem średnio 3 godz. i 19 min dziennie (badanie TNS OBOP 2007), to w 2009 r. ten czas wynosił już 3 godz. i 35 min (badanie TNS OBOP 2010). Ale nie tylko my poświęcamy swój czas telewizji, ona także zdaje się coraz wyraźniej widzieć każdego widza osobno. Dawniej rola widza i słuchacza w odbiorze programów nie była postrzegana tak wyraźnie jak dzisiaj. Brak konkurencji ze strony mediów prywatnych osłabiał myślenie o odbiorcy jako o konsumencie produktów dostarczanych przez media. Stan rzeczy zmieniał się stopniowo po 1989 r., osiągając swoje apogeum w ostatnich latach. Zmiany prawne, udostępnienie częstotliwości dla prywatnych nadawców, rozwój telewizji kablowych, satelitarnych, platform cyfrowych – dzięki nim mamy dostęp do coraz większej liczby kanałów radiowych i telewizyjnych. Co roku powstaje kilkanaście nowych, profilowanych do naszych potrzeb – nadających wyłącznie filmy, programy kulinarne, sport i inne rodzaje audycji. Priorytetem staje się widz i jego zadowolenie, bo za zadowolonym widzem idzie dobra oglądalność, a razem z nią pieniądze reklamodawców. To dla widza tak kształtuje się program, by nie chciał odchodzić od telewizora czy radioodbiornika. Stąd tak duży wzrost treści rozrywkowych, mało wymagających intelektualnie i dominacja w mediach kultury tabloidów. Dzięki najnowszym rozwiązaniom technologicznym treści te są dostępne dla potencjalnego widza na jedno kliknięcie guzika na pilocie, dzięki czemu ma on możliwość samodzielnego układania ramówki stacji. Mając olbrzymie możliwości wyboru, nie wybieramy nic, bo wszystko wydaje nam się znajome i wszystko już widzieliśmy. Dlatego chcemy

gdzieś wylać nasze żale i poskarżyć się na źle wypełniające swoje zadania media.

Po drugie, wzrasta świadomość widza, co jest wynikiem zmian, które zaszły w ostatnich latach. Dawniej widz nie miał po co się skarżyć, bo nie wiedział zapewne, że może istnieć jakaś alternatywa. Do wyrażania swojej opinii o ofercie programowej zniechęcały także warunki ustrojowe i brak wolności słowa, zwłaszcza jeżeli chodziło o ideologiczno-polityczny charakter przekazów. Jedynymi „skrzynkami”, do których można było wrzucać swoje skargi, były lokalne komitety partyjne oraz Komitet ds. Radia i Telewizji (Radiokomitet).

Pojawienie się nowych organów (KRRiT czy Urząd Komunikacji Elektronicznej) i organizacji (Rada Etyki Mediów, Rada Etyki Reklamy) otworzyło przed widzem nowe możliwości. Nie bez znaczenia jest też fakt rozwoju Internetu i poczty elektronicznej, które ułatwiają komunikację. To właśnie pocztą elektroniczną od pewnego czasu napływa znaczna większość skarg do KRRiT¹. Sieć umożliwia także koordynację działań skarżących i przygotowywanie skarg zbiorowych, bo o ile większość skarg stanowią autorskie pisma nadawców, to zdarzają się też skargi i protesty zorganizowane.

Skargi na poszczególne stacje

W tabeli 2 przedstawiono podział liczby skarg pod względem mediów, których dotyczą. Główną przeszkodą w przejrzystym przedstawieniu tych danych były różnice w schematach kategoryzacyjnych, jakie przyjęli autorzy sprawozdań KRRiT. W latach 2005–2007 część sprawozdania zawierająca dane dotyczące liczby skarg na konkretnych nadawców opatrzone tytułem „Zestawienie liczby wystąpień dotyczących oferty programowej niektórych nadawców”. Użycie zwrotu „niektórych” pozwala przypuszczać, że wymienione w danym roku stacje i odnoszące się do nich liczby skarg są tylko częścią całego zbioru skarg programowych. Jakkolwiek wymienione stacje zebrały przypuszczalnie najwięcej skarg, to nie wiadomo, jak rozłożyły się pozostałe skargi z tej kategorii i jakich mediów dotyczyły. Kategorie, które mogły

---

¹ W sprawozdaniach brak konkretnych danych o proporcjach skarg nadesłanych drogą elektroniczną i tradycyjną. Mowa jest jedynie o „większości wystąpień”, ich „coraz większym zakresie” i „wyraźnej przewadze” wystąpień kierowanych drogą elektroniczną.

się znaleźć w tabeli, ale nie zostały wyszczególnione przez autorów sprawozdań, zostały oznaczone znakiem „(?)”. Wymienione w zestawieniu stacje nie wyczerpują katalogu nadawców, których mogły dotyczyć skargi. Uwzględniono więc jedynie te stacje, które pojawiły się w kolejnych latach.

Innym mankamentem było traktowanie kanałów telewizji publicznej przeważnie wspólnie, jako jeden zbiór, a tylko raz, w 2008 r., rozbijając go na poszczególne kanały TVP. Podobnie rzecz się ma z kanałami nadawanymi przez Polsat (Polsat, Polsat 2, Polsat Sport, Polsat News) i TVN (TVN, TVN 7, TVN 24, TVN TURBO). Ponadto tylko w jednym sprawozdaniu (za rok 2008) zaznaczono, jaką liczbę stanowiły skargi skierowane pod adresem danego nadawcy, ale nieodnoszące się do żadnych konkretnych audycji, skupiające się za to na ogólnych uwagach o programie danej stacji. Jako że wyszczególniona kategoria dotyczy TVP, należy przypuszczać, iż skargi w tym zbiorze dotyczą szeroko rozumianej misji mediów publicznych.

Warto zaznaczyć, że część skarg wpływających do KRRiT nie dotyczy konkretnych programów, a bardziej skupia się na całokształcie funkcjonowania telewizji i radia w Polsce, bez wymieniania konkretnych stacji. Przy opracowywaniu tabeli 2 takie skargi pominięto.

W przypadku telewizji najwięcej skarg dotyczy kanałów nadawanych przez Telewizję Polską. Ich liczba nigdy w badanym okresie nie spadła poniżej 170, a w latach 2005 i 2006 znacznie przekraczała 200. Jest to wynik kilkukrotnie wyższy od zajmujących kolejne miejsce w zestawieniu kanałów TVN i Polsatu, których dotyczy co najwyżej kilkadziesiąt pism. Jedynym odchyleniem jest tu tylko blisko czterokrotny w porównaniu z rokiem poprzednim wzrost skarg na Polsat w 2006 r., kiedy to kanałów tego nadawcy dotyczyły 124 skargi. Wyjaśnieniem tej sytuacji jest sprawa programu „Kuba Wojewódzki”, którego gościem była Kazimiera Szczuka. Audycji tej dotyczyło 59 skarg.

Przewaga skarg na kanały TVP nie może dziwić. Popularne „Jedynka” i „Dwójka” docierają niemalże do wszystkich mieszkańców Polski. Pokrycie ludnościowe, czyli procent ludności kraju, która może oglądać te programy, wynosi w ich przypadku odpowiednio 99,6% i 99,4% (*Informacja...* 2009). Dla TVN, który pod względem liczby skarg zajmuje drugą pozycję, wskaźnik ten wynosi tylko 47,7% (*Informacja...* 2009). Wskaźnik ten dotyczy tylko nadawania naziemnego, praktycznie wszystkie stacje można już odbierać przez satelitę lub dzięki platformom cyfrowym. Chociaż drugi w zestawieniu TVN i jego kanały specjalistyczne (TVN 24, TVN TURBO) mogą być odbierane

również w ten sposób, to dominacja TVP w polskich domach jest niezaprzeczalna. Zwłaszcza na wsiach TVP 1 i TVP 2 to często jedyne dostępne kanały. Kolejnym faktem wyjaśniającym pozycję Telewizji Polskiej na szczycie zestawienia najczęściej skarżonych nadawców jest oglądalność kanałów. TVP 1, TVP 2, TVP Polonia i TVP Info mają łącznie 41,4% rynku telewizyjnego (*Informacja...* 2009), a „Jedynka” jest najchętniej oglądanym kanałem – z wynikiem 20,9%.

Tabela 2. Podział wystąpień ze względu na nadawcę programu

		2005	2006	2007	2008	2009
Nadawcy publiczni	TVP 1	237	337	198	17	178
	TVP 2				25	
	TVP Info				14	
	Oddziały regionalne TVP SA				11	
	TVP Polonia				4	
	Kanały tematyczne TVP (TVP Sport, TVP Kultura)				3	
	Ogólne uwagi odnośnie programu				125	
Nadawcy koncesjonowani	TVN	67	79	28	58	26
	TVN 7				brak	3
	TVN TURBO				1	1
	TVN 24				14	4
	Polsat	36	124	19	42	16
	Polsat 2					2
	Polsat News [^]					4
	Polsat Sport					1
	TV 4	4	5	9	12	4
	TV Puls	(?)	(?)	(?)	3	brak
	TV Trwam	(?)	(?)	(?)	1	2
	Superstacja [*]	–	(?)	(?)	4	5
	Inne (razem z telewizjami zdelokalizowanymi)	(?)	(?)	(?)	19	11

* – stacja zaczęła nadawać 2 października 2006 r.

[^] – stacja zaczęła nadawać 7 czerwca 2008 r.

(?) – możliwe skargi nieuwzględnione przez autorów sprawozdań

brak – nie odnotowano skarg na danego nadawcę

Źródło: opracowanie własne (na podstawie sprawozdań KRRiT).

Trzecim ważnym czynnikiem może być tutaj także fakt wywiązania się przez TVP z realizacji misji publicznej. Świadczyć może o tym charakter kategorii „Ogólne uwagi odnośnie programu”, która została wyszczególniona tylko przy skargach na media publiczne. Jedyne dla 2008 r. można stwierdzić jednoznacznie, że większość skarg

dotyczyła ogólnego kształtu programu, a więc obecności bądź braku pewnych konkretnych typów audycji w programie lub jego układu ramowego. Ustalenie tych proporcji dla pozostałych lat podlegających analizie wymagałoby szczegółowego zapoznania się ze wszystkimi skargami z tego okresu. Opinie widzów, jakoby w programie TVP powinny się znaleźć programy pewnego typu lub seriale czy filmy realizujące pewne wartości, świadczą o tym, że traktują oni TVP jako instytucję, która powinna w szczególny sposób kształtować swój program. Ten wyjątkowy jej kształt przewidział również ustawodawca. W art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji zawarł szeroki katalog zadań, które realizować powinny publiczna telewizja i radiofonia, które to zadania składają się na tzw. misję. Są to m.in.: realizacja programów dla i o mniejszościach narodowych i etnicznych, programów realizujących demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczności lokalnych czy rzetelne ukazywanie różnorodności wydarzeń i zjawisk w kraju i za granicą.

Ten szczególny charakter TVP stawia przed nadawcą wyjątkowo trudne zadanie. Z jednej strony musi wypełnić zapisy ustawy, tak kształtując swój program, by był zgodny z zamierzeniami ustawodawcy. Z drugiej natomiast musi odnaleźć się na gruncie rywalizacji z coraz bardziej rosnącymi w siłę stacjami komercyjnymi. TVN i Polsat mają już wspólnie ponad 30-procentowy udział w rynku telewizyjnym (odpowiednio 15,9% i 14,8%). Lansowany przez nie model telewizji rozrywkowej sprawia, że coraz więcej widzów wybiera właśnie je, kosztem TVP. Walka o widza, a co za tym idzie – o pieniądze reklamodawców, zmusza TVP coraz częściej do rezygnacji z ideałów misji i schlebiana niższym gustom, zwłaszcza wobec spadających wciąż wpływów z abonamentu (*Informacja...* 2009, 2010). Dla części widzów taka sytuacja z pewnością jest nie do przyjęcia. Traktują oni telewizję publiczną jako swego rodzaju wzorzec dla innych stacji, gdzie powinno być miejsce na ambitny film, ciekawy dokument czy interesującą rozmowę, a większość programu wypełnia tzw. wyższa kultura. Tymczasem Telewizja Polska rezygnuje z bardziej ambitnych programów na rzecz masowej rozrywki, która pozwala jej konkurować ze stacjami komercyjnymi.

Główne zarzuty wobec TVP, które pojawiły się w ciągu pięciu badanych lat, to m.in. usunięcie z ramówki TVP 3 wielu programów poświęconych społecznościom lokalnym, mniejszościom narodowym i etnicznym czy pewnym grupom społecznym, jak „Magazyn Beskidzki”, „Telenowyny” (program dla mniejszości ukraińskiej), „Inte-

gracja i „W-skersi” (dotyczące osób niepełnosprawnych), „Rodnô Zemia” i „Kaszëbë” (programy mniejszości kaszubskiej), „Panorama Litewska”, a także ogólne uwagi do nadawania tego typu programów w nieodpowiednich zdaniem skarżących porach, które uniemożliwiają ich oglądanie (wcześnie rano lub późnym wieczorem). Nadawca w większości przypadków tłumaczył się brakiem wystarczających środków finansowych koniecznych do realizacji tego typu programów i deklarował gotowość ich przywrócenia do ramówki, jak tylko uda mu się pozyskać odpowiednie fundusze. Innym często poruszonym wątkiem było niespełnianie przez nadawcę publicznego oczekiwań widzów odnośnie do jakości i wysokiego poziomu audycji prezentowanych na antenie TVP SA. Te zarzuty zawierały skargi m.in. na program „Gwiazdy tańczą na lodzie” (nieodpowiednie zachowanie uczestniczek audycji) oraz transmisję uroczystości wręczenia nagród „Róże Gali”, przyznawanych przez magazyn „Gala” (jedną z nagród otrzymała homoseksualna para Tomasz Raczek i Marcin Szczygielski).

Hierarchia trzech najczęściej skarżonych nadawców pokrywa się z popularnością nadawanych przez nich kanałów. Podobną sytuację można zaobserwować dla lat poprzednich. W tabeli 3 zawarto zestawienie oglądalności największych nadawców i skarg na nich złożonych za lata 2007–2009.

Tabela 3. Zestawienie udziału w rynku i skarg na największych nadawców telewizyjnych

Nadawca	2007		2008		2009	
	udział w rynku *	liczba skarg	udział w rynku	liczba skarg	udział w rynku	liczba skarg
TVP (TVP 1, TVP 2, TVP Info, TVP Sport, TVP Kultura, TVP Polonia)	46,9%	198	43,8%	199	41,4%	178
TVN (TVN, TVN 7, TVN 24, TVN Style, TVN Turbo, TVN Meteo)	21,8%	42	21,9%	63	21,7%	34
Polsat (Polsat, Polsat 2, Polsat Sport, Polsat News)	18,1%	19	17,1%	42	16,9%	23

* procent czasu spędzonego przed telewizorem przeznaczony na oglądanie kanałów danego nadawcy (dane za dokumentami KRRiT powstałymi na podstawie badania AGB NMR na reprezentatywnej próbie ludności Polski powyżej 4. roku życia).

Źródło: opracowanie własne (na podstawie sprawozdań KRRiT).

Z tabeli 3 wynika jasno, że najwięksi nadawcy, oglądani przez widzów najczęściej, są też najczęściej skarżonymi podmiotami. Im dłużej widz ogląda jakiś program, tym większe jest prawdopodobieństwo, że znajdzie w nim coś, co mu się nie spodoba i co stanowić będzie temat skargi. Wydawać by się mogło, że stacje, które najczęściej są przedmiotem skarg, powinny notować spadek oglądalności na skutek odrzucania przez widzów prezentowanej oferty. Tymczasem mamy do czynienia z pewnego rodzaju paradoksem – mimo liczby skarg utrzymującej się mniej więcej na tym samym poziomie, oglądalność stacji stale notuje podobne wyniki (nieznaczny spadek oglądalności wszystkich stacji tłumaczyć można pojawianiem się coraz nowych kanałów, odbierających widzów dotychczasowym liderom). Ludzie oglądają telewizję, chociaż pewne aspekty jej działania im się nie podobają. Trafnie to ambiwalentne nastawienie do telewizji ujął znany reżyser filmowy Orson Welles w stwierdzeniu „Nienawidzę telewizji. Nienawidzę jej tak bardzo jak orzeszków. Ale nie umiem przestać jeść orzeszków” (Godzic 1999: 23).

Pozostałe stacje telewizyjne są skarżone sporadycznie, co wyraża tylko kilka skarg w ciągu roku. Pojawia się w tym miejscu problem skarg na nadawców zdelokalizowanych, czyli nadających swoje programy w Polsce bez koncesji, na mocy „Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej”. Tacy nadawcy są koncesjonowani przez regulatorów zagranicznych. KRRiT nie może na takich nadawców wpływać bezpośrednio, lecz musi działać w porozumieniu z odpowiednim organem do spraw radiofonii i telewizji kraju, z którego nadaje nadawca. W 2009 r. na terenie Polski dostępne były 73 polskojęzyczne programy tego typu (*Informacja...* 2009) i liczba ta będzie prawdopodobnie dalej rosnąć. Stopniowo rośnie też udział tego typu programów w rynku telewizyjnym, co z czasem może przełożyć się na większą liczbę skarg ich dotyczących. Problem sprawnej i owocnej współpracy KRRiT ze swoimi zagranicznymi odpowiednikami nabiera więc coraz większego znaczenia. W przypadku skarg na nadawców zdelokalizowanych KRRiT w pierwszej kolejności stara się wykorzystać możliwości krajowe – zwraca się do przedstawiciela nadawcy, który ma siedzibę w Polsce. Dopiero w przypadku braku takiego przedstawiciela kieruje wystąpienie do regulatora, który wydał licencję na działalność danego nadawcy. Kwestia skarg na tego typu nadawców jest szczegółowo regulowana przez przyjętą przez wszystkie kraje Unii Europejskiej dyrektywę o audiowizualnych usługach medialnych (DzU UE, L 95 z 15.04.2010, s. 1–24).

Uwagi końcowe

Nawet pobieżny przegląd skarg na nadawców telewizyjnych pozwala stwierdzić, że szczególną uwagą podmioty skarżące otaczają telewizję publiczną i jej poszczególne kanały. Stan ten wynika w szczególności z nałożonego na tego nadawcę obowiązku realizowania misji publicznej, o której skarżący nie zapominają i oczekują jej realizacji w audycjach nadawcy publicznego. Widz stawia przed programami TVP wyższe wymagania niż przed tymi emitowanymi przez nadawców prywatnych.

Pamiętać należy, że do niniejszego artykułu wykorzystano jedynie dane liczbowe dotyczące skarg. Kolejnym krokiem powinno być bardziej szczegółowe przyjrzenie się poszczególnym skargom, z uwzględnieniem zawartych w nich zarzutów i argumentów, które podnoszą osoby skarżące, oraz reakcji KRRiT na taką korespondencję. Pozwoliłoby to na stwierdzenie, czy taki mechanizm kontroli nadawców jest dobrze wykorzystywany przez obywateli i faktycznie pomaga eliminować i karać naruszenia prawa przez nadawców.

Bibliografia

- Badanie TNS OBOP dostępne w Internecie pod adresem <http://www.tns-global.pl/centrum/2007/2007-01#3694>
- Badanie TNS OBOP dostępne w Internecie pod adresem http://www.tns-global.pl/biuro_prasowe/informacje_prasowe/2010/2010-01/wid/6450
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych, DzU UE, L 95 z 15.04.2010, s. 1–24.
- DzU 1993 nr 7, poz. 34, Ustawa z dnia 29 XII 1992 r. o radiofonii i telewizji, art. 10 ust. 3 oraz art. 52–56.
- Godzic W., 1999, *Telewizja jako kultura*, Kraków.
- Informacja o podstawowych problemach radiofonii i telewizji*, marzec 2009 r. Dokument wydany przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, dostępny na stronach internetowych KRRiT pod adresem <http://www.krrit.gov.pl/bip/KRRiT/Sprawozdania/Sprawozdanie2009/tabid/417/Default.aspx>
- Informacja o podstawowych problemach radiofonii i telewizji*, marzec 2010 r. Dokument wydany przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, dostępny na stronach internetowych KRRiT pod adresem <http://www.krrit.gov.pl/bip/KRRiT/Sprawozdania/tabid/61/Default.aspx>
- Michalczyk S., 2008, *Spółczesność medialna. Studia z teorii komunikowania masowego*, Katowice.